

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/717/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615205600
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5615205600.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. č. XXX, t.č. U. C., ul. S. č. XXXX/X, o zaplatenie sumy 1.872 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/185/2015-59 zo dňa 01. októbra 2015, takto

rozhodol:

odvolanie odporcu proti rozsudku okresného súdu **o d m i e t a**.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania **m e n í** tak, že odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 56 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 236,22 eur (spolu 292,22 eur) na účet splnomocneného zástupcu navrhovateľa TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843 do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 58,87 eur na účet splnomocneného zástupcu navrhovateľa TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843 do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 6C/185/2015-59 zo dňa 01.10.2015 odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 1.404 eur a úroky z omeškania 8,75 % ročne: - zo sumy 28,10 eur od 21.07.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 28,36 eur od 21.08.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 28,62 eur od 21.09.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 28,88 eur od 21.10.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 29,15 eur od 21.11.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 29,41 eur od 21.12.2012 do 22.02.2013, - zo sumy 29,68 eur od 21.01.2013 do 22.02.2013, - zo sumy 1.191,70 eur od 24.03.2013 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania z titulu súdneho poplatku 56 eur a trov právneho zastúpenia 169,12 eur (spolu 225,12 eur), ktoré je odporca povinný zaplatiť Advokátskej kancelárii TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konštatoval, že písomným návrhom doručeným súdu dňa 24.06.2015, uplatnil navrhovateľ voči odporcovi pohľadávku 1.872 eur spolu s úrokom z omeškania, a to za obdobie od 21.07.2011 do 23.02.2013 v kapitalizovanej sume 54,72 eur (8,75 % z jednotlivých splátok splatných od 21.07.2011 do 24.02.2013) a od 24.02.2013 žiadal priznať úroky z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.872 eur. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 01.10.2015, na ktorom navrhovateľ zotrval na podanom návrhu a jeho dôvodoch. Odporca sa na pojednávanie neustanovil, aj keď bol riadne a včas predvolaný. Súd preto podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal vec aj v neprítomnosti odporcu.

Vykonaným dokazovaním bolo súdom zistené, že dňa 15.07.2005 uzavrel právny predchodca navrhovateľa Slovenská sporiteľňa, a.s. a odporca zmluvu o splátkovom úvere č. 0333126218. Predmetom bolo poskytnutie spotrebného bezúčelového úveru odporcovi vo výške 85.000,- Sk (2.821,48 eur). Dojednané boli úroky 12,10 % ročne, poplatok za poskytnutie úveru 1.540,- Sk (51,12 eur), mesačný poplatok 50,- Sk (1,66 eur). Úver sa odporca zaviazal splatiť v 20 mesačných splátkach po 1.175,- Sk (39 eur) vždy k 20. dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola 20.08.2005 a konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 20.06.2015. Dňa 13.12.2012 došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zostatkovej sume 3.356,06 eur zo Slovenskej sporiteľni, a.s. na navrhovateľa. Navrhovateľ vyzval odporcu listom zo dňa 04.02.2013 k úhrade dlžnej sumy 3.540,19 eur najneskôr do 19.02.2013. Zároveň odporcovi oznámil, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 04.02.2013.

Podľa súdu zmluva, z ktorej navrhovateľ odvodzuje nárok uplatnený v tomto konaní, je svojím obsahom zmluvou spotrebiteľskou, takže právne vzťahy účastníkov sa spravujú v prvom rade zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a ak tento zákon neupravuje niektorú otázku, nastupuje právna úprava spotrebiteľského práva v širšom zmysle podľa Občianskeho zákonníka. Aj keď sa podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka jedná o tzv. absolútny obchod, ale pri spotrebiteľských zmluvách sa ustanovenia Obchodného zákonníka použijú iba v prípade, ak táto úprava bola pre spotrebiteľov výhodnejšie ako úprava Občianskeho zákonníka.

Odporca nesplácal poskytnutý úver 85.000,- Sk v súlade so zmluvou, keď posledná splátka na úhradu tohto úveru bola zaúčtovaná ku dňu 31.07.2009. Nakoľko odporca nesplácal úver od 01.08.2009 a právo zosplatiť dlh v prípade jeho nesplácania bolo obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach právneho predchodcu navrhovateľa, súd za použitia výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší ustálil, že navrhovateľ bol oprávnený listom zo dňa 04.02.2013 vyzvať odporcu k zaplateniu celej pohľadávky. Tým sa stali splatné splátky, ktoré podľa zmluvy mali byť splatné od 04.02.2013 do 20.06.2015. Pätnásťdňová lehota splatnosti uplynula dňom 22.02.2013 (vychádzajúc z predpokladu, že výzva zo dňa 04.02.2013 bola zaslaná poštou 05.02.2013, takže mohla byť odporcovi doručená dňa 07.02.2013) a do omeškania sa odporca dostal dňom 23.02.2013. Navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania z celej zosplatennej sumy od 24.02.2013, pričom týmto návrhom bol súd viazaný v zmysle ust. § 80 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“.

Podľa podmienok dojednaných v zmluve bol odporca povinný splácať úver v mesačných splátkach splatných vždy do 20-teho dňa v mesiaci, pričom každá splátka sa v zmysle ust. § 103 Občianskeho zákonníka premlčuje v 3 ročnej premlčacej dobe. Nakoľko návrh na začatie konania bol súdu doručený 24.06.2015, premlčané sú všetky splátky, ktoré podľa zmluvy mal splatiť do 24.06.2012, teda aj splátka za jún 2012. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňoval splátky splatné od 20.07.2011 do 20.06.2015, ale z dôvodu premlčania, na ktoré súd prihliadol v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nebolo možné navrhovateľovi priznať splátky splatné do konca júna 2012 a preto v tejto časti návrh zamietol. Súd preto rozhodoval o nároku navrhovateľa na priznanie splátok, ktoré mal odporca zaplatiť za mesiace júl 2012 až jún 2015 s tým, že tieto splátky sa stali splatnými v zmysle výzvy k úhrade, ktorú navrhovateľ zaslal odporcovi listom zo dňa 04.02.2013. Priznal preto navrhovateľovi sumu 1.404 eur, ktorá predstavuje 36 splátok v dojednanej výške 39 eur mesačne. Podľa špecifikácie zaslanej navrhovateľom z tejto čiastky pripadá na úroky suma 212,30 eur a na istinu suma 1.191,80 eur. Keďže dňom zosplatenia (04.02.2012) sa stal splatný celý úver, navrhovateľovi už nepatria úroky z úveru za obdobie od 03.02.2013 do zaplatenia. Pokiaľ preto navrhovateľ žiadal priznať po zosplatení celého dlhu aj úroky z úveru, v tejto časti jeho návrh nepovažoval za dôvodný.

Odporcu zaviazal súd zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania v požadovanej výške 8,75 % ročne. Úroky z omeškania však priznal navrhovateľovi iba z istiny, keď podľa špecifikácie predloženej navrhovateľom zo splátky splatnej v mesiaci júl 2012 pripadalo na istinu 28,10 eur, zo splátky splatnej v auguste 2012 suma 28,36 eur, zo splátky splatnej v septembri 2012 suma 28,62 eur, zo splátky splatnej v októbri 2012 suma 28,88 eur, zo splátky splatnej v novembri 2012 suma 29,15 eur, zo splátky splatnej v decembri 2012 suma 29,41 eur a zo splátky splatnej v januári 2012 suma 29,68 eur. Úroky z omeškania súd priznal od vzniku omeškania jednotlivých splátok, t.j. od 21. dňa toho ktorého mesiaca do 22.02.2013, kedy sa stala v dôsledku zosplatenia splatnou celá istina 1.191,70 eur, ktorá pripadá z priznanej sumy 1.404 eur na istinu. Vo zvyšku návrh navrhovateľa dôvodný nebol, a preto ho zamietol.

Navrhovateľ si uplatnil náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za návrh vo výške 112 eur a náhradu trov právneho zastúpenia spolu vo výške 653,97 eur. V konaní mal navrhovateľ úspech iba čiastočný, keď z uplatnenej sumy 1.872 eur mu bola priznaná čiastka 1.404 eur. Súd zároveň zohľadnil, že navrhovateľ požadoval úroky z omeškania z celej sumy 1.872 eur, pričom jeho návrh

bol dôvodný iba v časti, pokiaľ sa domáhal priznania úrokov z omeškania zo sumy 1.191,70 eur. Po vzájomnom započítaní v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. priznal navrhovateľovi náhradu trov v rozsahu 50 %. Navrhovateľ zaplatil súdny poplatok za návrh vo výške 112 eur, z čoho 50 % predstavuje 56 eur. Navrhovateľ bol v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou, ktorej patrí odmena za zastupovanie v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhlášky"). Vzhľadom na uplatnenú pohľadávku 1.872 eur, právnemu zástupcovi navrhovateľa patrí odmena za každý úkon právnej služby 81,33 eur. V danom prípade súd priznal advokátskej kancelárii odmenu za 3 úkony právnej služby, a to prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vypracovanie písomného návrhu na začatie konania dňa 16.06.2015 a účasť na pojednávaní dňa 01.10.2015. Za každý z týchto úkonov súd priznal navrhovateľovi aj uplatnenú náhradu výdavkov v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky po 8,39 eur, čo za 3 úkony je 25,17 eur. Advokátska kancelária je platiteľom dane z pridanej hodnoty, a preto sa podľa § 18 ods. 3 vyhlášky odmena a náhrady spolu vo výške 269,16 eur zvyšujú o 20 % DPH, t. j. o 53,3 eur, na sumu 322,99 eur. Advokátska kancelária žiadala priznať náhradu cestovných výdavkov v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov za použité motorové vozidlo zn. Audi A6, KE 684 IN. Pojednávanie, ktoré vo veci bolo uskutočnené dňa 01.10.2015, sa zúčastnila advokátska koncipientka, ktorá uviedla, že na pojednávanie cestovala hromadným dopravným prostriedkom - vlakom. Súd preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z cestovných výdavkov vo výške cestovného hromadným dopravným prostriedkom - cestovné vlakom z Košíc do Liptovského Mikuláša a späť je 15,24 eur, pričom sa jedná o cenu vrátane DPH. Advokátskej kancelárii súd nepriznal náhradu za stratu času uplatnenú za 8 začatých polhodín po 13,98 eur, teda 134,21 eur. Podľa § 17 vyhlášky náhrada za stratu času patrí len advokátovi, a to za predpokladu, že vykonáva úkony právnej služby v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. V predmetnej veci sa pojednávanie dňa 01.10.2015 zúčastnila advokátska koncipientka, pričom zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva právo na náhradu za stratu času advokátskeho koncipienta. Právo na náhradu stratu času advokátovi je upravené v ust. § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“). Toto ustanovenie však neplatí primerane pre advokátskeho koncipienta (§ 63 ods. 2 zákona o advokácii a contrario). Advokátsky koncipient je v zmysle § 64 zákona o advokácii v pracovnom pomere s advokátskou kanceláriou a jeho odmeňovanie sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi. Náhradu za stratu času preto možno priznať iba v takom prípade, ak úkon právnej služby vykoná advokát v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. Potom trovy právneho zastúpenia predstavovali spolu 338,23 eur, z čoho 50 % predstavovalo sumu 169,12 eur, ktorú súd priznal navrhovateľovi.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obidvaja účastníci konania.

Odporca v odvolaní uviedol: „Odvolávam sa, nakoľko som sa zúčastnil pojednávania 01.10.015, ale pani sudkyňa ma prehliadla. Preto nesúhlasím so sumou 1.872 eur zaplatiť a ani nesúhlasím so zaplatením súdnych trov.“

Navrhovateľ napadol odvolaním výrok o trovách konania, a to v tej časti, v ktorej mu súd nepriznal náhradu za stratu času v sume 134,21 eur s DPH, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Citujúc čl. 47 Ústavy SR, ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 24, § 25 ods. 1, § 142 ods. 1), zákona o advokácii (§ 16 ods. 1, § 64 ods. 2), Advokátskeho poriadku (§ 40 ods. 1, 2), vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (§ 15) a uznesenia predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 14 zo dňa 07.11.2006 (čl. 2 bod 1) a č. 16/11/2012 z 06.12.2012 (§ 1 ods. 1 a 2) navrhovateľ poukázal na to, že úkony, ktoré vykonáva advokátsky koncipient v súvislosti so zastupovaním advokáta, u ktorého je zamestnaný, vykonáva v mene advokáta a na jeho účet. Úkon uskutočnený advokátskym koncipientom je v konečnom dôsledku úkonom právnej služby advokáta, za ktorý zodpovedá samotný advokát. Zo žiadnych ustanovení nevyplýva, že by pri rozhodovaní o trovách konania účastníka, ktorého zastupoval advokát, sa mal uplatniť iný právny režim zohľadňujúci okolnosť, či posudzovaný úkon vykonal advokát alebo jeho koncipient. Z uvedeného je zrejmé, že advokát má nárok na náhradu za stratu času bez ohľadu na skutočnosť, či účasť na pojednávaní vykonal osobne alebo prostredníctvom svojho koncipienta, ktorého na predmetný úkon splnomocnil.

Podľa navrhovateľa pokiaľ by advokát nespĺnomocnil advokátskeho koncipienta účasťou na pojednávaní, mohol koncipient vykonávať iné činnosti, ktorými by ho poveril advokát a ktoré by koncipient vykonal v mene advokáta. To znamená, že aj v tomto prípade je nutné konštatovať, že ide o stratu času, ktorá advokátovi vznikla tým, že nemohol koncipienta poveriť vykonaním iného úkonu. V tejto súvislosti poukazoval aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/561/2014 zo dňa 27.02.2015.

Vzhľadom na uvedené mal navrhovateľ za to, že súd mu mal priznať trovy právneho zastúpenia spolu s náhradou za stratu času, teda 50 % z celkových trov právneho zastúpenia v sume 472,44 eur (338,23 eur + náhrada za stratu času uplatnená vo výške 134,21 eur s DPH) a teda sumu 236,22 eur. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 58,87 eur s DPH.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd predtým ako skúmal vecnú stránku napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a jemu predchádzajúce konanie, sa zaoberal včasnosťou podaného odvolania.

V zmysle ust. § 204 ods. 1 vety prvej O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa ust. § 158 ods. 2 O. s. p., rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom, prípadne ich zástupcom do vlastných rúk.

Podľa ust. § 46 ods. 1 O. s. p., adresátovi možno doručiť písomnosť v byte, v sídle (mieste podnikania), na pracovisku alebo kdekoľvek bude zastihnutý.

Podľa ust. § 57 O. s. p., do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Odvolacia lehota je lehotou zákonnou, čo znamená, že ju nemožno predĺžiť ani skrátiť. Pre začatie plynutia odvolacej lehoty je rozhodujúce riadne a v súlade s právnymi predpismi vykonané doručenie rozhodnutia. Odvolacia lehota je procesnou lehotou, čo znamená, že začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po dni, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, t.j. po dni doručenia rozhodnutia. Na zachovanie tejto procesnej lehoty stačí, ak je odvolanie podané v posledný deň lehoty osobne na súde alebo odovzdané orgánu, ktorý je povinný ho doručiť (najčastejšie pošta).

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že doručenie písomného vyhotovenia rozsudku odporcovi bolo vykonané riadnym spôsobom bez využitia náhradného doručovania. Z pripojenej doručky (č. I. 65 p.v. spisu) vyplýva, že odporca osobne zásielku prevzal dňa 30.10.2015. Zákonom stanovená 15-dňová odvolacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom, t.j. 31.10.2015 a pripadla na deň 14.11.2015 (sobota). Z uvedeného po aplikácii § 57 O. s. p. vyplýva, že posledným dňom na podanie odvolania bol najbližší nasledujúci pracovný deň t.j. 16.11.2015 (pondelok). Podľa podacej pečiatky súdu na odvolaní, bolo odvolanie odporcu podané na Pošte Liptovský Hrádok 1 dňa 02.12.2015, teda po uplynutí odvolacej lehoty.

Podľa ust. § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Za tejto situácie Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) odvolanie odporcu proti rozsudku okresného súdu bez vecného prejednanie ako oneskorene podané odmietol, podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

Následne sa odvolací súd zaoberal aj odvolaním navrhovateľa do výroku o trovách konania.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 211 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania podľa § 220 O. s. p. zmenil majúť za to, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Odvolačný súd viazaný odvolacími námietkami navrhovateľa sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že advokátovi neprináleží náhrada za stratu času (§ 17 vyhlášky) v prípade, ak sa pojednávajúca mimo sídla advokáta nezúčastní priamo advokát, ale advokátsky koncipient.

Podľa ust. § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške 1/60 výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Podľa ust. § 16 ods. 2 zákona o advokácii, pri jednotlivých úkonoch môže advokáta zastúpiť advokátsky koncipient alebo aj iný zamestnanec advokáta.

Podľa ust. § 25 ods. 3 O. s. p., advokát je oprávnený dať sa zastupovať iným advokátom ako ďalším zástupcom, prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva.

Odvolačný súd dospel k záveru, že účastníkovi konania nemožno uprieť právo na náhradu nákladov, ktoré vynaložil na zastupovanie „len“ s odôvodnením, že v konkrétnom prípade bol advokát zastúpený koncipientom. Koncipient koná v mene advokáta, úkon ním vykonaný je rovnocenný s úkonom realizovaným priamo advokátom. Ak odmeňovanie advokátskeho koncipienta je riešené pracovnoprávnou úpravou, uvedené nijako nesúvisí s primárnym vzťahom medzi zastúpeným účastníkom a advokátom. Je totiž na advokátovi, aby svoju prácu organizoval čo najefektívnejšie, a to aj s prípadným využitím substitútov.

Podstatou náhrady za stratu času je paušalizovaná kompenzácia produktívnej časovej jednotky, ktorú by inak mohol advokát využiť na odplatné poskytovanie právnych služieb, avšak vzhľadom na reálnu nevyhnutnosť ju musel venovať cestovaniu. Advokát pri poverení koncipienta na účasť na úkone „stráca“ pracovnú silu práve v čase, kedy advokátsky koncipient musí absolvovať cestu na súdom nariadený úkon. Nie je preto dôvodné rozlišovať medzi cestovaním advokáta a advokátskeho koncipienta, keďže v súlade so zákonom o advokácii by mohol čas strávený cestovaním využiť na efektívne poskytovanie právnych služieb klientom advokáta aj ním poverený advokátsky koncipient.

Argumentácia prvostupňového súdu nakoniec neobstojí ani z toho dôvodu, že tarifnú odmenu za úkon vykonaný advokátskym koncipientom uznal ako uplatnenú v súlade so zákonom, ale náhradu za stratu času už za takú nepovažoval. Tvrdenia súdu prvého stupňa sú tak protirečivé - pokiaľ by totiž nebolo možné podľa tvrdení okresného súdu priznať náhradu za stratu času v prípade vykonania úkonu koncipientom, nepatrila by advokátovi za procesný úkon ani odmena (keďže advokátskemu koncipientovi patrí v zmysle pracovnoprávných predpisov mzda).

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku zmenil a k trovám právneho zastúpenia priznaným súdom prvého stupňa vo výške 169,12 eur v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky pripočítal náhradu za stratu času v súvislosti s cestou advokátskeho koncipienta na pojednávanie dňa 01.10.2015 z Košíc do Liptovského Mikuláša a späť v sume 111,84 eur (8 začatých polhodín x 13,98 eur), ako aj daň z pridanej hodnoty z tejto sumy (§ 18 vyhlášky) vo výške 22,368 eur, celkovo sumu 134,208 eur. Uvedenú sumu krátil s ohľadom na priznaný rozsah náhrady trov 50 % na sumu 67,104 eur. Spolu tak odvolací súd odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania predstavujúce zaplatený súdny poplatok vo výške 56 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 236,224 eur (169,12 eur + 67,104 eur) po zaokrúhlení vo výške 236,22 eur a to na účet splnomocneného zástupcu navrhovateľa.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol navrhovateľ, ktorý si uplatnil náhradu týchto trov vo výške 58,87 eur s DPH pozostávajúce z jednej polovice hodnoty úkonu právnej služby vo výške 48,80 eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 10,07 eur s DPH (podanie odvolania). Nakoľko trovy právneho zastúpenia, ktorých náhradu si navrhovateľ uplatnil v odvolacom konaní, neodporujú príslušným ustanoveniam vyhlášky (§ 1 ods. 1, 3, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky) súd navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v súlade s ich vyúčtovaním, ktoré uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho splnomocneného zástupcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.) v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.